

Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἠ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

I'

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἦτο ἡδὴ ὀγδόη ὥρα τῆς ἐσπέρας καὶ τὸ πλῆθος τῶν πανηγυριστῶν συνωθεῖτο ἐν τῇ προχειρῷ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, ἣν ὁ Πουρτοᾶς παρεσκεύασεν ἐπιμελείᾳ τοῦ Μαδητῆ.

Ἐκτασις πεντήκοντα μέτρων μήκους καὶ ἴσου πλάτους ἐπεστρώθη διὰ σανίδων καὶ ἐσκιάσθη διὰ χοάνδρου ὑφάσματος μετὰ ἐρυθρῶν παραπετασμάτων. Λυχνίαι δὲ ἐκ λευκοσιδήρου ἐφώτιζον τὴν ἀπέραντον αὐτὴν αἰθουσαν.

Κατὰ τὰ δύο δὲ ἄκρα τῆς αἰθούσης ἰδρῦθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων δύο ἐξέδραι ἢ μὲν διὰ τὴν μουσικὴν, ἢ δὲ ἀντικρῦ τῆς εἰσόδου διὰ τοὺς ἐν τέλει, ἔχουσα τρεῖς καθέδρας ἐκ βελούδου ἐν τῷ μέσῳ δύο σειρῶν καθισμάτων. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ τῆς αἰθούσης ἦσαν δύο θύραι δι' ὧν συνεκοινῶνε πρὸς τὸν κῆπον τοῦ καπηλείου κατὰ φῶτον ὑπὸ ἐνετικῶν φανῶν.

Ὅλος ὁ κῆπος, τὸ καπηλεῖον, ἢ οἰκία τὰ πάντα ἦσαν μεστὰ ἀνθρώπων καθημένων περὶ τὰ τραπέζια, πινόντων καὶ καπνίζόντων καὶ θορυβῶδῶς συνδιαλεγομένων.

Ἐκ διαλειμμάτων ἢ συνδιάλεξις ἐγένετο ζωηρότερα, σφοδροτέρα καὶ μετετρέπετο σχεδὸν εἰς ἔριν καὶ φιλονικίαν καὶ ἐπέκειτο συμπλοκή. Ἀλλὰ παρευθὺς ἐνεφανίζετο πρὸ τῶν θορυβούντων ἢ «μικρὰ τὸ δέμας» κυρία Πουρτοᾶ ἰσχυρὴ καὶ ἀκαμπτος, ἐνδεδυμένη ἐορτάσιμον ἐσθῆτα, καὶ διὰ δύο ἢ τριῶν λέξεων ἐπανέφερον εἰς τὴν τάξιν τοὺς ταραχοποιούς :

— Ἄν θέλετε νὰ κάμνετε θόρυβον, πρέπει νὰ πᾶτε ἔξω ... Δὲν ἔχομεν καὶ ἀρεκὰ τραπέζια ἢ θὰ κάτσετε ἡσυχὰ ἢ δρόμο! χαρᾶς το! Ἐδῶ εἶνε ὄλο νεῖοι ἀνθρώποι καθὼς πρέπει ...

Καὶ οἱ θορυβοῦντες ὑπήκουον παρευθὺς, καθ' ὅσον μαλιστα ὀπισθεν τῆς κυρίας Πουρτοᾶ ἐφάνετο ἐν τῷ σκιάφῳ τοῦ κῆπου τὸ ἠράκλειον ἀνάστημα τοῦ Ἀνχστάση τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ὅστις ἤρχετο τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ κυρίου Πουρτοᾶ καὶ τον ἐβοήθει, ἐκτελῶν ταυτοχρόνως καὶ καθήκοντα σωματοφύλακος, δυνάμενος νὰ ἀρπάσῃ καὶ ἐκσφενδονήσῃ ἔξω καὶ ἔξω οἷον δῆποτε ταραξίαν.

Ὁ Πουρτοᾶς περιεσφιγμένος μέλαν ἰμά-

τιον καὶ στάζων ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καύσωνος προσεπάθει νὰ φανῆ εὐάρεστος πρὸς πάντας τοὺς σωρηδὸν ἐρχομένους, σπεύδων ἀπὸ ἐνὸς ὀμίλου εἰς ἄλλον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν εἰσοδὸν, τοποθετῶν τὰς κυρίας, προσμειδῶν πρὸς τὰς νεάνιδας καὶ ὠθῶν τοὺς ἀνδρας πρὸς τὸ καπηλεῖον. Ἡ φωνὴ τοῦ ἢ ὀξεῖα ἤκούετο ἐπικρατούσα παντὸς τοῦ θορύβου, καὶ ὁ προγαστωρ κάπηλος ἀσθμαίνων ἀπέμασε τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ τραχήλου τοῦ διὰ τοῦ χειρομάκτρον, ὅπερ οὐδέποτε ἔλειπεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, καὶ καθ' ἔξιν ἐκράτει αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἡμέραν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη εἰσερχόμενος ὁ δήμαρχος μετὰ τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Πουρτοᾶς ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν του καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐξέδραν τῶν ἐν τέλει. Ἀλλ' ὁ δήμαρχος δὲν ἠθέλησεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ περιέλθῃ τοὺς διαφόρους ὀμίλους.

— Εὐχαριστῶ, Πουρτοᾶ μου, εἶπεν ὁ Καρβαγὰν, μίαν στιγμὴν νὰ κάμω πρῶτα ἓνα γύρον μετὰ τὸν υἱόν μου ...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη καταλιπὼν τὸν κύριον Πουρτοᾶ «εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ».

Ὁ Καρβαγὰν ἠθέλε νὰ ἴδῃ ὁ υἱὸς του πόση καὶ ποία ἦτο ἡ δύναμις του ἐν τῷ τόπῳ, νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μετρήσῃ τὰς πρὸ αὐτοῦ ὑποκλίσεις καὶ τὰς γονυκλίσεις τῶν προὔχόντων, ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐπιδειχθῇ πρὸ τοῦ υἱοῦ του ἐν ὄψῳ αὐτοῦ τῷ μεγαλείῳ τῆς παντοδυναμίας του.

Διερχόμενος πρὸ τῶν ὀμίλων, ἴστατο ὀλίγον καὶ συνίστα εἰς τὸν υἱόν του τοὺς συμπολίτας του, ἀπαριθμῶν τοὺς τίτλους καὶ τὰς ἀρετὰς ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Πάντες ἔτεινον τὴν δεξιὰν προθύμως πρὸς τὸν δήμαρχον καὶ ὁ Γεώργιος καὶ τοὶ διεκρίναν ἐκ τοῦ βλέμματός πολλῶν ἐξ αὐτῶν ὅτι ἐποίουν τοῦτο ἀνευ ὀρέξεως καὶ βεβαιασμένως, ἀλλ' ὅμως ἢ ἐπίπλαστος αὐτῆ σπουδῇ πρὸς ὑποδεξίωσιν τοῦ δημάρχου ἐμαρτύρει τὴν δύναμιν καὶ τὸ κράτος τοῦ τυράννου τούτου τῆς Νεβίλλης, ὃν ἐφοβίζοντο καὶ ἔτρεμον οἱ ὑπήκοοί του.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ θαυμάζῃ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ νεοπλούτου τούτου, ὅστις ἀπὸ μικρῶν ὑψωθείς, ἦτο ἡδὴ κύριος πάντων τούτων, οἵτινες ἄλλοτε μὲν περιεφρόνον αὐτόν, νῦν δὲ περιεῖπον, ἐκολάκευον, ἐθώπευον.

Ἐγένετο αἴφνης θόρυβος καὶ πάντων αἰ κεφαλὰς ἐστράφησαν πρὸς τὴν εἰσοδὸν.

Εἰσῆρχετο ὁ ἑπαρχος μετὰ τοῦ γραμματέως τοῦ ἑπαρχείου. Ὁ Πουρτοᾶς ὤρμησεν εἰς ὑποδεξίωσιν αὐτοῦ καὶ μετὰ μυρίων ὑποκλίσεων ὠδήγησεν αὐτόν πλησίον τοῦ Καρβαγὰν, οὗ τὸ γόητρον ἠῤῥήθη ἐκ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἐδείκνυε πρὸς αὐτόν ὁ κύριος ἑπαρχος.

Ὁ δήμαρχος ἦτο ἡδὴ ὁ βρασιλεὺς τῆς πνηγύσεως. Μεθύων δὲ ἐν τῷ θριάμβῳ αὐτοῦ τούτῳ ἐπανελάθε μετὰ τοῦ ἑπαρχοῦ τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ περίπατόν του χάριν αὐτοῦ τοῦ ἑπαρχοῦ.

Ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παίζῃ, δόντος

τὸ σημεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, καὶ παρευθὺς προσῆλθον ἐκ τοῦ καπηλείου καὶ ἐκ τοῦ κῆπου πλείστοι ὅσοι περίεργοι καὶ ἐστάθησαν παρὰ τὰς εἰσόδους τῆς αἰθούσης, κρατοῦντες τὰ ποτήριά των καὶ θεώμενοι τὴν ζωντανὴν ἐκείνην εἰκόνα.

Ὁ Καρβαγὰν ἦτο ἡδὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔχων ἐν δεξιᾷ τὸν ἑπαρχον καὶ κατήρχετο ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν εἰσοδὸν. Αἴφνης ἢ κυανόλευκος αὐλαία τῆς εἰσόδου ἀνεγειρεται καὶ εἰσέρχεται ὁ Ροβέρτος Κλαϊρεφὸν δίδων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Εἴκοσι περίπου βήματα ὀπισθεν τῶν νέων ἤρχοντο ἢ θεῖα Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Ἰλαρχος Κροϊμενίλ.

Τὰ τέκνα τοῦ μαρκησίου ἦσαν μόνον ἀνευ τινὸς συνοδείας, ὡς ἐκ τῆς τύχης ἠθέλησεν ἐξεπιτήδες νὰ παραστήσῃ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Καρβαγὰν περιεστοιχισμένων ὑπὸ πάντων ἐκείνων, οἵτινες εἴτε διὰ πάθος εἴτε διὰ συμφέρον ἦσαν πρόθυμοι νὰ τον ὑποστηρίξωσι.

Ὁ Γεώργιος εἶδεν ἀγωνιῶν τὰ τέκνα τοῦ Κλαϊρεφὸν προβαίνοντα μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολεμίου ἐκείνου πλῆθους ἀπροστάτευτα καὶ ἀφύλακτα.

Ὁ Ροβέρτος ἀγέρωχος ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον παρεκκλίνων δεξιά ἢ ἀριστερά. Ἐβάδιζε δὲ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Καρβαγὰν, καὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος προσώπου του εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ ὅτι εἶχαν ἀπόφασιν ἀκράδαντον νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ βήμα.

Ἡ Ἀντωνία αἴφνης ὠχριάσασα ἐπίεσε τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, προσπαθοῦσα νὰ τον ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ὀμίλου. Ἀλλ' ὁ ἠράκλειος Ροβέρτος τὴν παρέσυρεν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας ὡς πτερόν.

Ὁ Καρβαγὰν νεύων πρὸς τὴν γῆν, μελανὸς ἐκ τοῦ μίσους, ὁμοιος πρὸς ταῦρον ἐφορμῶντα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἐξηκολούθει καὶ αὐτὸς προχωρῶν.

— Ροβέρτε, σὲ παρακαλῶ! ἐψιθύρισεν ἢ Ἀντωνία.

— Ἄφησε, εἶπεν ὁ νέος σφίγγων τοὺς ὀδόντας. Ἡ θὰ μας κάμῃ τόπον, ἢ θὰ τὸν τσαλαπατήσω.

Καὶ ἀτενίσας ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ των ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, προέβη κατ' εὐθείαν κατ' ἐπάνω του.

Ἦδὴ ἐν τῷ μέσῳ σιγῆς φρικαλέας ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ ἢ ὄλως ἀπροσδόκητος καὶ ἀπρόοπτος σύγκρουσις, ὅτε ὄλως ἀθῶως ὁ ἑπαρχος ἀπεσώθησεν τὸν κίνδυνον.

Ἰδὼν τὴν δεσποινίδα Κλαϊρεφὸν πλησίον του, ἐποίησε νεύμα θαυμασμοῦ καὶ ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τοῦ δημάρχου προσεκύνησε μετὰ πολλῆς εὐγενείας. Ἡ δὲ Ἀντωνία πνευστιῶσα ὑπὸ ἀγωνίας ἀνεπνευσεν ἰδοῦσα πρὸ αὐτῆς ἐλευθέραν τὴν δίοδον, διὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἑπαρχον εὐγνωμόνως μειδιάσασα. Διελοῦσα δὲ παραπλευρῶς τοῦ Καρβαγὰν τρέμοντος ἐξ ὀργῆς καταστέλλομένης, ἤλθε βήματι κατεσπυσμένῳ εἰς τὴν γωνίαν ἐν ἣ ἦσαν συνηγμένοι πάντες οἱ φίλοι τοῦ πατρὸς τῆς.

Ὁ Καρβαγάν ἐστράφη καὶ παρηκολούθησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματός. Ἀκούσας δὲ βελόν στεναγμὸν πλησίον του, παρετήρησε περὶ ἐκυτόν καὶ ἀνεκάλυψε τὸν Γεωργίον πελιδνὸν καὶ ὠχρὸν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ νόστιμος αὐτῆ κοπέλλα; ἠρώτησεν ὁ ἑπαρχος τὸν ὀδηγὸν του, φερόν τὰ δίοπτρά του ἵνα ἴδῃ εὐκρινέστερον.

— Εἶνε ἡ ματεμοῦζέ! Κλαιρεφόν, εἶπεν ὁ Καρβαγάν εἰρωνικῶς... Τῆς ἐκάματε κύριε ἑπαρχε, κοπιλιέντα τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν ἐπερίμενε...

— Καὶ τάχχι τί; εἶπεν ὁ ἑπαρχος... εἶνε νόστιμη κοπέλλα... Θά τον πολεμήσω τὸν πατέρα εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα... ἀλλ' ὅμως ἀνακηρύττω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ θαυμασῶ τὴν κόρην.

— Ὅχι ὅμως τόσον φανερά, εἶπεν ὁ Καρβαγάν, ἂν θέλετε νὰ μὴ μπλέξετε μετὸν ἀγριόχοιρον ὁ ὁποῖος τὴν συνοδεύει... Κὺττάξέ τον τί κάμνει...

Ὁ Ῥοβέρτος ἄμα φθὰς εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν ὄμιλον, ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὴν θείαν του καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Καὶ ἔσπευσεν μὲν αἰ ἀλλαι κυριαὶ νὰ κάμωσι θέσιν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον ἔδρα. Διὸ ὁ Ἰλαρχος προέτεινε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κῆπον νὰ φέρῃ δύο ἔδρας. Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος, ἰδὼν τὰς καθέδρας τὰς προωρισμένας εἰς τοὺς ἐν τέλει τῆς πολίχνης Νεβίλλης, εἶπε γεγρονίζῃ τῆ φωνῇ:

— Ἐκάμαμεν τὴν δουλειά μας... Τί ὠραία μὰ τὸ ναί! αἱ κυριαὶ νὰ κάθηνται ἐπάνω εἰς τὸ ψαθί, καὶ οἱ κύριοι δημοτικοὶ σύμβουλοι νὰ στρογγυλοκαθίσουν ἐπάνω εἰς τὸ βελούδο; Αὐτὸ δὲ πάλιν εἶνε ἀπὸ τὰ ἀγραφα!

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν κιγκλιδίων τῆς ἐξέδρας, ἐπῆρε τὰς δύο καθέδρας τὰς ἐκατέρωθεν τῆς καθέδρας τοῦ δημάρχου. Οἱ ἰδόντες τὴν τολμηρὰν ταύτην πράξιν τοῦ Ῥοβέρτου ἀνεκάγχασαν. Ὁ δὲ Πουρτος ἔκθαμβος παρετήρει ἐξ ὑπαμοιβῆς τὸν δήμαρχον καὶ τὸν Ῥοβέρτον, ταλαντευόμενος μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὸν Καρβαγάν καὶ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν Ῥοβέρτον.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ δημάρχου σιωπῶντες ἴσταντο, διανοούμενοι ἂν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν θὰ καταπῆ τὴν προσβολήν. Δι' ἐνὸς δὲ βλέμματος ἐπιτακτικῶ ὁ δήμαρχος προσέταξε τοὺς ὀπαδοὺς του νὰ μείνωσιν ἀκίνητοι, καὶ νὰ μὴ ἀνοιξῶσι τὸ στόμα των. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν ἑπαρχον, εἶπε δυνατὰ ἵνα τον ἀκούσῃ πάντες οἱ περιεστῶτες.

— Πρέπει ἡμεῖς νὰ δώσωμεν τὸ παράδειγμα τῆς μετριότητος καὶ τῆς ὑπομονῆς... Διότι ἂν ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς προκλήσεις τοῦ κυρίου Κλαιρεφόν, θὰ ἐπέλθῃ σύγκρουσις ἡ ὁποῖα θὰ συνταράξῃ τὴν πανηγυρίν μας... Ἄς θεωρηθῇ λοιπὸν ἡ πράξις τοῦ νέου ὡς μὴ γενομένη.

Ταπεινώσας δὲ ὀλίγον τὴν φωνὴν προσέθηκε:

— Καὶ ἔπειτα ἡ παραλυσία τον ἔκα-

μεν αὐτὸν τὸν νέον ἄλλον ἐξ ἄλλου, τὸν ἔκαμεν ὀλίγον τρελλὸν καὶ συχνὰ παραφέρεται.

— Διατί νὰ εἶνε ἔρημον αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος; εἶνε πολὺ ἄσχημον, εἶπεν ὁ ἑπαρχος... Δὲν βάζομεν τὰς κυρίας νὰ βλέπουν καὶ νὰ στολισθῇ καὶ τὸ μέρος;

— Ἐχετε δίκαιον... εἶπεν ὁ δήμαρχος.

Καὶ παρευθὺς ὁ Φλέρης καὶ ὁ Πουρτος σπεύσαντες ἔφερον τὰς κυρίας καὶ τὰς ἀνεβίθασαν εἰς τὴν ἐξέδραν.

Παρευθὺς δὲ ὁ Ῥοβέρτος εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν νέους δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ:

— Τί τέρατα εἶνε αὐτὲς ἡ γυναῖκες! Ἐ; τί λέτε παιδιὰ, ἔρχεσθε νὰ 'πᾶ νὰ πάρωμε τῆς χωριατοπούλες νὰ τῆς φέρωμ' ἐδῶ νὰ χορεύουσιν νὰ κάμωμεν χαλάστραν 'ς αὐτὲς τῆς καρακάξες;

— Δὲν εἶνε κακὴ ἡ ἰδέα σου, ἀπεκρίθησαν.

Ἄλλὰ ἐστάθησαν, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη εἰσερχομένη ἡ Τριανταφυλλιά ἡ κόρη τοῦ Τρεχανέμη, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Ῥούσου.

Ἡ θεραπαινὶς ἐνδεδυμένη ἐορτάσιμον στολὴν προέβαινε χαρίεσσα καὶ μειδιῶσα. Αἱ χεῖριδες τῆς ἐσθῆτός τῆς ἦσαν βραχεῖαι καὶ ἐφαίνοντο οἱ τορνευτοὶ βραχιόνες λευκοὶ καὶ εὐτραφεῖς. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἐπωμίδιον, δι' οὗ εἶχε κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν ἐρχομένη εἰς τὸν χορόν.

Ὁ ποιμὴν τεθαμβημένος ἐκ τοῦ ἀπλῆτου φωτός τῆς αἰθούσης, ὡς ἡ γλαῦξ τὴν ἡμέραν, ἐβάδιζεν ὀπισθεν τῆς νεάνιδος παρακολουθῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐφόρει τὴν ἐξ ἀλπαγὰ βλούζαν του μετὰ ἀργυρᾶς πόρπης καὶ εἶχεν ἀποπειραθῆ νὰ κτενίσῃ τὴν φρυγανώδη πυρρὰν κόμην του. Εἶχε τὴν χωρίστραν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸ κατάστικτον ἐξ ἐφηλίδων πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἀλλόκοτον καὶ ἀγριωπὸν ὡς φοβερὸν μορμολύκειον.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἰδοῦσα τὴν Ἀντωνίαν ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ φαιδρὰ ἤκουσε τὰ συγχαρητήρια τῆς νεάνιδος περὶ τῆς κομψῆς ἐνδυμασίας τῆς.

— Δικό σας εἶνε, κυρία μου, τὸ φάρμα... Δὲν το ἐγνωρίσατε; Μοῦ το ἐχαρίσατε τὸ καλοκαῖρι. Μὰ το ἀλλαξὰ ἐγώ, καὶ ἔτσι ἔπρεπε, γιατί μία κόρη τῆς τάξεώς μου δὲν πρέπει νὰ 'ντύνεται σὰν τὴν κυρίαν τῆς... Κυττάξτε πῶς μου ἔρχεται μία χαρά... Δὲν εἶν' εὐμορφο;

— Σὺ το κάμνεις εὐμορφο, μικρὴ μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία εὐμενῶς μειδιῶσα. Ἐ-λα λοιπὸν τώρα πῆγαινε νὰ διασκεδάσῃς καλὰ... ἀλλὰ ἔχε καὶ τὸν νοῦν σου νὰ μὴ παρακαθίσῃς, διότι 'ξέρεις ὅτι σε χρειάζομαι αὐριον τὸ πρωί.

— ὦ! μείνετε ἡσυχῃ, κυρία! αὐριον τὴν συνηθισμένην ὥραν θὰ εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας.

— Καὶ κύτταξε μὴ το ἔχῃς μαζί σου ὄλην νύκτα αὐτὸ τὸ μανδρόσκυλον, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα... Αὐτὸ τὸ μουρμουρολύκειον θὰ τοὺς κάμῃ τοὺς χορευτὰς νὰ

φεύγουν ἀπὸ κοντὰ σου, καίμην μου...

— Κυρία, θὰ τον δώσω 'ς τὸν πατέρα μου.

— Καὶ αὐτὸς θὰ τον στρώσῃ 'ς τὸ κρᾶσι... καὶ μετὰ μίαν ὥραν δὲν θὰ βλέπῃ τὴν μύτην του...

— Μπᾶ! εἶπεν ἡ κόρη μειδιῶσα... Ἄς τον ξεφορτωθῶ ἐγὼ καὶ ἂς κἀνῃ καλὰ μετὸν πατέρα μου. Τοῦ ἔταξα ὅμως νὰ χορεύω μαζί του μία φορὰ. Δὲν 'μπορῶ νὰ μὴ κρατήσω τὸ λόγον μου...

Καὶ ἀπεμακρύνθη σείουσα τὸ φόρεμά τῆς, καὶ ἐπισπῶσα τὰ βλέμματα πάντων τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνδρῶν, καταθελγομένων ὑπὸ τῶν ἐπαγωγῶν θελήτρων τῆς ἐπαφροδίτου νεότητος.

Ἦτο ἤδη ὀγδόη ὥρα καὶ κινήσεις καὶ θόρυβος πολὺς ἐν τε τῇ αἰθούσῃ καὶ τῷ κήπῳ. Συνδιαλέξεις ζωηραὶ, γέλωτες, μουσική, τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ ἀκμῇ των.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κινήσεως ταύτης τῆς θερμότητος καὶ τοῦ θορύβου ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο σιωπῶσα καὶ σύννοος. Δις ἤδη ὁ Ἰλαρχος ἀποτεινὰς αὐτῇ τὸν λόγον, μόλις καὶ μετὰ βίας ἔλαβεν ἀπόκρισιν ἀόριστον καὶ ἀσαφῆ. Ἡ νεῆνις ἐφαίνετο ἀδιάφορος πρὸς τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὴν καὶ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς διενοεῖτο.

Ἀμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πρῶτον τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου Καρβαγάν. Ὅτε δὲ ὁ Ῥοβέρτος καὶ ὁ Καρβαγάν μικροῦ δεῖν συνεκρούσθησαν, ἡ Ἀντωνία εἶδε τὸν Γεωργίον ὠχριάσαντα. Ἐνόησε δὲ ὅτι καὶ ἐκεῖνος μετεῖχε τῆς ἀγωνίας ὑφ' ἧς καὶ αὐτὴ κατεῖχετο. Τὸ κοινὸν τοῦ πάθους ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν σφοδροτάτην αἰσθησιν. Ἦτο λοιπὸν καὶ αὐτὸς δυστυχῆς ὡς αὐτὴ; Ὄφειλε νὰ τον ἐξαιρέσῃ τῆς ἀρᾶς καὶ τοῦ μίσους ὁπερ ἠσθάνετο πρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας τὸ ὄνομα Καρβαγάν;

Ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν μετὰ δειλίας. Ἦτο ὀρθιος ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, κατηφῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς πανηγύρεως ταύτης, αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ νικητοῦ, ὡς ἦτο καὶ αὐτὴ κατηφῆς, ἡ κόρη τοῦ ἠττημένου. Τί συνέβαινε λοιπὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ;

Ὁ Γεωργίος ὡς αἰσθανθεὶς ὅτι ἐπ' αὐτοῦ προσηλοῦτο ἡ προσοχὴ τῆς κόρης Κλαιρεφόν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν. Αὐτὸς δὲ πρῶτος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀφ' οὗ πρῶτον προσέκλινε εὐσεβάστως. Ἐπειτα δὲ βήματι βραδεῖ ἀπεχώρησε καὶ ἐξηφανίσθη ὡς ἐὰν ἔλεγε τρόπον τινὰ πρὸς τὴν νεάνιδα: Μὲ μισεῖς, ἀλλ' ἐγὼ σε σέβομαι, ἡ παρουσία μου ἴσως σ' ἐνοχλεῖ καὶ σε δυσαρεστεῖ, δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀποχωρῶ. Ἐν τῇ ἐκουσίᾳ τὰύτῃ ἀποχωρήσει ἐνυπῆρχε πολὺ πλείων ἀγάπη ἢ ἐν τῇ περιπαθεστάτῃ ἐρωτικῇ ἐκδηλώσει...

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὠθήσασα διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν ἀνεψιάν τῆς ἐπνήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ὁ Καρβαγάν ἰστάμενος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ἐφ' ἧς ἦσαν συνηγμένοι πάντες οἱ

έν τέλει σὺν γυναίξει καὶ τέκνοις, ἀνεζή-
ται διὰ τοῦ βλέμματος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
θορυβοῦντος πλήθους ψιθυρίζων μετ' ἐξά-
ψεως :

— Ποῦ ἐπῆγε τὸ διαβολόπαιδο ; Πρό
πέντε λεπτῶν ἦτο ἐκεῖ πέρα...

— Ὡς φαίνεται ἐβαρέθη διότι δὲν ἤρ-
χισεν ἀκόμη ὁ χορὸς, εἶπεν ὁ Φλέρης, ἐν
μεγάλῃ στολῇ, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς
τοῦ ἔστιλβον ὡς σύρμα σιδηροῦν ἐκ τοῦ
ἀφθόνου παχυμύρου δι' οὗ τὰς εἶχεν ἀ-
λείψη. Σταθῆτε μιὰ στιγμή νά σάς τον
φέρω ...

Καὶ σπεύσας διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἐ-
γένετο ἀφαντος.

— Τώρα ἐτοιμάζονται διὰ τὴν πρῶ-
την *κουανδερλίαν*, εἶπεν ἡ θεία Ἰσα-
βέλλα πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, καὶ εἶμαι
τῆς γνώμης ὅτι εἶνε καλὸν νὰ λάβῃς μέ-
ρος καὶ σύ...

— Θά με κάμετε τὴν τιμὴν νὰ χορεύ-
σωμεν, δεσποινίς Κλαίρεφον ; εἶπε πρὸς
τὴν Ἀντωνίαν κομψὸς τις νεανίας εὐπα-
τρίδης.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ θὰ
χορεύσω μίαν μόνον φορᾶν, καὶ ἔδωκα
τὸν λόγον μου εἰς τὸ κύριον Κροϊμενίλ.

— Δικαιώματά του εἶνε, εἶπεν εὐκρινῶς
ὁ νέος.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Ἀντωνία,
διὰ τὴν πρὸς με εὐνοϊάν σου, εἶπεν ὁ Κροϊ-
μενίλ συγκεκρινημένος. Ἄλλ' ἡ προτίμη-
σίς σου αὐτὴ δὲν καθιστᾷ πικρότερον τὸν
χωρισμὸν μας ;

Ἡ Ἀντωνία ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ
τῶν χειλέων, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα
τοῦ νέου ἰλάρχου ἐτάθη πρὸ τῆς θείας
τῆς.

Κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης οἱ χορευταὶ
παρετάχθησαν εἰς δύο στοίχους ἀντιμε-
τώπους, οἵτινες ἔμελλον νὰ συναντηθῶσιν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἵνα γίνῃ ἡ ἀλ-
λαγὴ τῶν κυρίων, καὶ οὕτω πῶς συνεχέ-
οντο αἱ τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα, ἀ-
δελφοποιουμένων ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πάν-
των. Τοῦτο δ' ἐγένετο κατ' ἀρχαῖον πα-
τροπαράδοτον ἔθιμον· συνέβαινε δὲ ἐν τῷ
χορῷ νὰ ἔχη ἀντιμέτωπον ὁ μέγας γεω-
κτῆμων τὸν ἐκμισθωτὴν τῶν κτημάτων
του, καὶ ἡ κυρία τὴν γυναῖκα τοῦ ἐκμι-
σθωτοῦ.

Μετὰ τὸν πρῶτον δὲ τοῦτον καὶ ἐπίση-
μον, οὕτως εἶπεν, τετράχορον, ὁ χορὸς ἐξ-
ηκολούθει μετὰ πλείονος ἐλευθερίας, καὶ
ἀνέσεως καὶ ἕκαστος ἐχόρευε καὶ διεσκέ-
δαζε κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ χορὸς ἐγένετο
ζωηρότερος καὶ ἔνεκα τῶν ἐπανειλημένων
σπονδῶν μετεβάλλετο οὐχὶ σπανίως εἰς
βακχικὴν ἐορτήν, εἰς ἀταξίαν καὶ εἰς θο-
ρυβώδη ὄργια.

Τὸ τοιοῦτον τέλος τῆς πανηγύρεως ἦτο
γνωστὸν τοῖς πᾶσι, καὶ τούτου ἔνεκα περὶ
τὴν ἐνάτην ἢ δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς
ἀπεχώρουν αἱ φρόνιμοι μητέρες μετὰ τῶν
θυγατέρων των, ἔμενε δὲ τὸ πεδῖον ἐλεύθε-
ρον εἰς τὴν διαθέσιν τῆς νεολαίας καὶ ἐγί-
νετο πλέον « τὸ ἀνάστα ὁ Θεός. »

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

MZ'

Βλέποντες ἐμφανιζόμενον τὸν βωβὸν,
οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες οὐδόλως ἐκινή-
θησαν.

Ὁ ἀρχηγὸς εἶχεν ὀρίσει αὐτοῖς παθη-
τικὸν πρόσωπον.

Εὐρίσκοντο ἐκεῖ μόνον ἵνα κατοπτέωσι
τὰς κινήσεις τοῦ ἀπολυθησομένου ἀνθρώ-
που, καὶ ἵνα παρακολουθήσωσιν αὐτόν,
ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ
ἐπιβῇ τῆς ἀμάξης. Τὰ λοιπὰ ἀφώρουν τὸν
κύριον Τολβιάκ, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυανὴ ἀ-
μαξα εὐρίσκετο πρὸ πέντε λεπτῶν εἰς τὴν
θέσιν τῆς, αὐτοὶ δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν
εὐθύνην, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Περιορίστησαν λοιπὸν νὰ παρατηρῶ-
σιν, οὐδόλως δ' ἀπώλεσαν τῶν βλεμμά-
των αὐτῶν τὸν βωβὸν, ὅστις, ἀφοῦ προῦ-
χώρησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρία βήματα, ἐ-
σταμάτησεν αἰφνης τεθαμβωμένος ἐκ τῶν
φώτων τοῦ σταθμοῦ, καὶ τεθορυβημένος
ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἀμαξῶν. Παρετήρει
κατ' εὐθείαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔ-
στρεφε τὴν κεφαλὴν οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ
οὔτε πρὸς τ' ἀριστερά.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐζήτην ν' ἀναγνωρίσῃ
ποῦ εὐρίσκεται.

Δὲν θὰ μᾶς δώσῃ πολὺν κόπον, εἶ-
πεν ὁ Πιεδούσης, διότι δὲν φαίνεται νὰ
ἔχη ὄρεξι νὰ τρέξῃ.

Αἰφνης ἀμαξα συρομένη ὑπὸ μέλανος
ἵππου, καὶ ὀδηγουμένη ὑπὸ ἡνιόχου φο-
ροῦντος ἐπενδύτην με σισύρας, ἀπεσπᾶσθη
βραδέως τῆς γραμμῆς τῶν ἀμαξῶν, αἴτι-
νες ἀνῆρχοντο πρὸς τὸν σταθμὸν, καὶ ἐ-
σταμάτησε μετ' ἀξιοσημειώτου ἀκριβείας,
τέσσαρα βήματα σχεδὸν μακρὰν τοῦ ἐτέ-
ρου μέρους τῆς μεγάλης θύρας, ἀποκρύ-
πτουσα οὕτως ἐκ τῶν βλεμμάτων τῶν πρα-
κτῶρων τὴν πρὸ πέντε λεπτῶν ἀφιχθεῖσαν
ἀμαξαν, ἣν εἶχον ἐκλάβει ὡς τὴν τοῦ Τολ-
βιάκ.

Δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῶσιν.

Ἡ τελευταία ἀφιχθεῖσα ἀμαξα ἦτο ἡ
ἀληθής. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν δύο φανῶν,
οἵτινες ἀνέπεμπον ἐξαιρετὸν φωτισμὸν,
διεκρίνοντο κάλλιστα τὸ χρῶμα τῆς θή-
κης, τὸ τοῦ ἵππου καὶ ἡ σισύρα ἐπὶ τοῦ
ἐπενδύτου τοῦ ἡνιόχου.

Ἄλλως τε ἡ θυρὶς ἠνεψῆθη πάραυτα,
καὶ ἀνθρωπὸς τις περιτετυλιγμένος ἐντός
εὐρέος ἐπενδύτου κατῆλθεν, ἀκριβῶς καθ'
ἣν στιγμήν ὁ βωβὸς, ἀπαυδήσας νὰ θεωρῇ
τοὺς φανούς τοῦ φωταερίου, ἔστρεφε τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ κύριος τῆς ἀμάξης προσεκάλεσεν
αὐτόν διὰ νεύματος, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν
θυρίδα, ἣν ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς,
ὁ δὲ βωβὸς, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ᾤδευσε

πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπήνθηνεν αὐτῷ φι-
λικὰ σημεῖα.

— Ἡ δουλειὰ πάγει πρῖμα, εἶπε χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Πιεδούσης. Αὐτὸς ὁ
κουτοκουφὸς πιάνεται εὐκολα. Ἄς ἰδοῦ-
μεν ὅμως ἂν θὰ ἔμβῃ μέσα... Μὰ τὴν πί-
στι μου ! ναί, ἐμβῆκε.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐγένετο ἐν μιᾷ στιγμῇ.
Ὁ βωβὸς, φθάσας πλησίον τοῦ κυρίου
με τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην, εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ἀμαξαν ἀνευ δυσκολίας, ὁ δὲ κύριος εἰσ-
ῆλθε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἔκλεισε ταχέως
τὴν θυρίδα.

— Καὶ ὅμως ὁ Τολβιάκ εἶχε δίκαιον,
εἶπεν ὁ σκεπτικὸς Πιεδούσης. Δὲν ἐπί-
στευα ποτὲ πῶς ὁ βωβὸς θὰ ἔμβαινε τό-
σον εὐκολα. Ἄδιόφορον, προσέθεσε χα-
μηλοφώνως, ἦλθεν ὀλίγον ἀργά, αὐτὸς ὁ
Τολβιάκ, καὶ ἤμποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ
νὰ τὴν πάθωμε καὶ νὰ τὴν πάθῃ καὶ
αὐτός... διότι ἂν ἐπὶ τέλους ἐπέρναμε τὸ
ἄλλο ἀμαξὶ διὰ τὸ δ' δικό του...

Ὁ ἡνιόχος, ὅστις εἶχεν ἔτοιμον τὸν
ἵππον του, ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν μά-
στιγάν του. Ἡ ἀμαξα ἀνεχώρησεν ὡς βέ-
λος, καὶ διελθοῦσα ἐγγύτατα τῶν δύο κλη-
τήρων διητυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ
Θρόνου διὰ τοῦ βουλευάρτου Μαζιάς.

— Ἡ ἀγαρία ἐτελείωσεν, ἀνέκραξεν
ὁ Πήγασος. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ
πᾶμε νὰ εὐρωμε τὸν ἀρχηγό, καὶ ἐ-
πειδὴ μᾶς ἔδωκε τὴν ἀδεια νὰ πιάσωμε
ἀμαξὶ με ἔξοδα τῆς διευθύνσεως, δὲν θὰ
χαλάσωμε καὶ τὰ ποδήματά μας.

— Σῶπα, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πιεδούσης
λαμβάνων τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἄ ! διάβολε ! Τί εἶν' αὐτό ; ἐψι-
θύρισε ὁ ἀριθμὸς 33.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς κομιζούσης τὸν βω-
βὸν ἀμάξης, ἀπεκάλυψε τὴν ἐτέραν, τὴν
πρῶτον ἀφιχθεῖσαν, ἣτις προῦχώρει βά-
δην. Κεφαλὴ ἐφαίνεται εἰς τὴν ἡμισηνωγ-
μένην θυρίδα, κεφαλὴ, ἣτις ὁμοίαζε πολὺ
πρὸς τὴν τοῦ κυρίου Τολβιάκ δὲ Τιν-
τσεμβραί.

Ὁ Πιεδούσης διηρώτα ἑαυτὸν μήτοι ἐ-
γένετο θῆμα ὀπτικῆς ἀπάτης ὅτε ὁ ἵπ-
πος — ὁ μέλας ἵππος — ἐσταμάτησε, καὶ
ὁ ἐπὶ τῆς θυρίδος ἀνθρωπὸς κατῆλθε καὶ
ἐτέθη εἰς ἐπισκόπησιν.

Παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν
τῆς φυλακῆς.

Ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ του, ἐκ τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ του, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς στά-
σεώς του, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες
ἀνεγνώρισαν τὸν ἀειγρευτὴν, εἰς ὃν εἶχον
ἐντολὴν νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ἡ δὲ
ἐκπληξίς αὐτῶν ὑπῆρξε μεγίστη.

Ὁ Πήγασος δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ
κατανοήσῃ τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων
θέσιν, ἀλλ' ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἦτο πε-
προικισμένος δι' εὐρυτέρου ἀντιληπτικοῦ,
ἤρχισεν ἥδη νὰ ὑποπτεύηται ὅτι διέπρα-
ξαν φρικτὸν λάθος. Ἴνα δὲ βεβαιωθῇ
καλλίτερον, διητυθύνθη πρὸς τὸν κύριον
τῆς ἀμάξης.

Ἦτο ὁ Τολβιάκ, ὅστις ὑπεδέχθη τοὺς
δύο κλητῆρας διὰ τῶν βραχέων καὶ ξη-
ρῶν τούτων φορέσεων :